

Ёлгончи одам — унутувчи; у андиша ва эҳтиётдан четда турувчи. Хар кимнинг сўзи чин бўлмаса, ростгуй лар кўнглига у сўз қабул булмас. Ёлгончи ўзининг ёлгон сўзига бир-икки марта ишонтиради, кейин нима қилади? Ёлгончилиги маълум бўлгач, у расво бўлади, унинг сўзига халқ ишончи йўқолади. Кўнгил хазинаси-нинг кулфи — тил; у хазинанинг қалитини— сўз бил.

Байт;

Кўнгулнинг ҳолати сўзлаганда билинади.

Унинг хазинасида инжу борми ёки садаф майдаси — дархол кўринади.